

Durnik

Filborg Cleric

- [Backstory](#)

Backstory

Backstory – Durnik, de Wachter van het Fluisterwoud

Diep in de weelderige jungle van Sylvana's Embrace leefde de firbolgstam van de Groenmantels. Ze geloofden dat elk blad, elke rivier en elk dier deel uitmaakte van één grote, heilige harmonie. Hun taak was niet om de natuur te beheersen, maar om haar te beschermen en haar stem te horen.

Durnik was anders dan de andere kinderen. Terwijl zijn leeftijdsgenoten speelden en leerden jagen, zat hij urenlang stil bij oude bomen, luisterend naar de geluiden van de jungle. Hij sprak weinig en vermeed drukte. Veel stamgenoten dachten dat hij simpelweg verlegen was.

Toen Kaelor twaalf winters oud was, gebeurde er iets wat zijn leven voorgoed veranderde.

Tijdens een hevige storm verdwaalde hij diep in een verboden deel van de jungle, een plek waar zelfs de oudste druïden niet kwamen. Daar ontdekte hij een eeuwenoude tempel, volledig overwoekerd door lianen en mos. In het hart van de ruïne stond een gigantische stenen boom, waarvan de wortels gloeiend blauw licht uitstraalden.

Toen hij de boom aanraakte, kreeg hij een visioen.

Hij zag de wereld zoals die ooit was: bossen die bloeiden, rivieren die kristalhelder waren en volkeren die in vrede leefden. Maar het visioen veranderde. Zwarte wortels kropen door de aarde. Heilige bossen stierven af. Oorlogen, hebzucht en corruptie verspreidden zich als een ziekte. Uiteindelijk brak zelfs de stenen boom voor zijn ogen in tweeën.

Net voordat het visioen eindigde, hoorde hij één enkele stem.

"Wanneer de balans breekt, zullen zelfs de diepste wortels sterven. Zoek hen die vergeten zijn hoe zij moeten zorgen. Herstel wat verloren is."

Toen Durnik ontwaakte, was de tempel verdwenen. Alleen een kleine houten talisman in de vorm van een blad lag in zijn hand. Geen enkele oudere uit zijn stam wist de plek terug te vinden, en sommigen geloofden zelfs dat hij alles had gedroomd.

Maar vanaf die dag veranderde Kaelor.

Planten groeiden sneller waar hij bad. Gewonde dieren zochten vanzelf zijn gezelschap. Soms hoorde hij fluisteringen in de wind die niemand anders kon horen. De stamoudsten erkenden dat hij door een hogere natuurgeest was uitgekozen en leidden hem op tot cleric, een beschermer van de natuurlijke orde.

Jarenlang diende hij zijn gemeenschap met toewijding. Toch keerden de visioenen steeds terug. Elke keer werden de zwarte wortels groter en de stem dringender.

Uiteindelijk beseft Durnik dat hij de jungle niet langer kon beschermen door erin te blijven.

Met grote tegenzin verliet hij Sylvana's Embrace. De buitenwereld maakte hem nerveus. Grote steden, luidruchtige mensen en politieke intriges waren hem vreemd. Hij spreekt zacht, denkt lang na voordat hij iets zegt en probeert conflicten eerst vreedzaam op te lossen.

Maar wanneer onschuldigen worden bedreigd of wanneer de natuurlijke balans wordt verstoord, verdwijnt zijn schuchterheid. Dan staat hij recht, heft hij zijn heilige symbool en laat hij zien waarom de geesten van Sylvana's Embrace juist hem hebben uitgekozen.

Durnik gelooft niet dat hij de wereld kan redden door macht of geweld. Hij gelooft dat elke daad van mededogen, elke herstelde plek en elke geredde ziel een nieuwe wortel vormt die de wereld weer met elkaar verbindt.

Misschien is hij slechts één firbolg uit een vergeten jungle.
Maar zelfs de grootste boom begon ooit als één enkel zaadje